Ч. 16. Неділя 21 січня (3 лютого) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Похорон королеви Вікториї. – З Македониї. — Війна в полудневій Африці.)

Вчера около $1^3/_4$ год. по полудни вирушило 12 моряків з королївскої палати в Осборнї з домовиною королевої Вікториї. Домовину уставлено на ляфеті запряженій в гнїді конї і прикрито єї тяжкими коронацийними плащами а на них зложено корону, скиптр і яблоко державне. Небавом рушив похід. Передом ішли кінні служачі, за ними войско і урядники маринарки, відтак королївска музика і по обох сторонах 8 королївских конюших і адютантів окружених ґренадиєрами. Всї в ґалевих мундурах. Безпосередно за домовиною поступали адмірали Сеймур і Фаллертон на знак, що той день перший похоронних торжеств належить ся фльоті, між тим як нинї армія сухопутна займе перше місце. Відтак ішли члени королївскої родини, всї піхотою. Побіч короля ішов цїсар Вільгельм і кн. Коннат, за ними кн. Генрик пруский з князем саско-кобурґско-ґотайским і кн. Артур Коннат, вкінци нїмецкий наслїдник престола з князем Людвиком Баттенберґом і Каролем даньским. Король Едвард і цїсар Вільгельм були одїті в мундури маринарки. Дальше ішли женщини з королївскої родини з королевою Александрою на чолї. Послїдною була наймолодша єї дочка.

Коли домовина дійшла до воріт парку, заграли всї музики жалібний марш Бетовена. Позволи ішов похід в долину в напрямі міста Кавс, а відтак тими улицями міста, на котрих вояки творили шпалїр аж до пристани. Серед гуку армат і глухих звуків жалібних бубнів перенесло 6 моряків домовину на поклад корабля „Альберта" і там зложило єї в павільонї уставленім на середині покладу.

Жалібні гостї удали ся на ріжні инші кораблї і цїла фльота рушила в дорогу о год. 3 до Порсмавт. Цїлий час їзди поміж двома рядами анґлїйских і чужих воєнних кораблів греміли армати, а залога кораблів презентувала оружиє. О годинї 5-ій „Альберта" з иншими жалібними кораблями прибула до пристани і там задержала ся до нинї. Нинї відбуде ся дальша часть похорону з Порсмавт до Льондона і до Фраґморе.

Після донесеня Polit. Corresp. у вілястах косівскім, монастирскім і солуньскім розвивають заєдно горячкову діяльність турецкі власти, слїдячи болгарских ворохобників і глядаючи складів оружия. При такій роботї прийшло в Стіплїє до кровавої борби. Турецка патроля хотїла арештувати пятьох Болгар, але ті, маючи оружиє, затарасували ся в однім домі і положили трупом трох вояків. О подібних кровавих пригодах доносять також з кількох инших місцевостий. Власти арештували богато підозріних Болгар, особливо в округзї кумановскім і скоплїйскім а притім і дістали в свої руки богато компромітуючих писем. Супротив тих подій, що доказують про більшіючі заєдно в Македонії ворохобничі аґітациї, вказують рішаючі круги в турецкій столици на то, що ті держави, котрим в першім рядї зависить на удержаню мира і ладу, на Балканї осуджують безоглядно такі ворохобничі підбурюваня. Поважні круги впевнюють, що воєнні сили, які Туреччина має в Македонії цїлком вистануть, аби придавити всякий ворохобничий рух в самім починї.

Льондоньска цензура силує ся укрити правду, що Бури ідуть в Капляндї наперед, але з приватних телєґрам, одержаних з Капштадту „Бюром Райтера" виходить, що Бури таки посувають ся на полудне. Головна їх сила на заходї стоїть вправдї все ще під Кальвінїєю, але єї передні сторожі дійшли 200 миль дальше на полудне в напрямі Капштадту, аж до Кляпвілїям. — В Трансваали самім можна надїяти ся великої битви. Кіченер розвинув горячкову діяльність, аби стягнути більше анґлїйских сил разом, в кілька більших віддїлів. Льондоньскі часописи натякають, що Кіченер готовить ся до великого удару під Каролїною і на шляху Преторія-Махададорп, де зібрані значні сили Бурів. Після Central News зібрав Людвик Бота під Ермольо, на полудне від Каролїни шість віддїлів, але наміряє займити північний Наталь, до котрого має лиш 90 кільометрів. Инші жерела кажуть натомість, що Бури увихають ся густими віддїлами при шляхах всїх зелїзниць ведучих від Капштадту до Преториї і Трансвалю. Між Бельфастом а Мільденбурґом має бути 6 до 8 тисяч Бурів під проводом Людвика Боти. Сили Девета оцїнюють так само.

---

9)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Того пополудня, о котрім говоримо, майор якраз розповідав знову свою родопись. Стоячи в горі на широких сходах, котрими входило ся до будинку подібного до палати, котрий єго властителї несправедливо називали: „Rag- and Bobtail-Club [1]), розповідав він молодому мужчинї, з грубим карком, як у вола, і зі смаглявим лицем, кілько то людий поженило ся в єго знатній родинї. А той єго товариш, то був не хто инший, лиш Езра Джірдльстон, що стояв в присїнку, оперши ся об один із стовпів, та понуро слухав родинних згадок майора, позїваючи при тім від часу до часу без женади.

— То так ясно, як на отсім пальци моєї руки — говорив майор задиханий. Ось дивіть ся, Джірдльстон — то панна Летіция Снеклєс із Снекльтон, своячка старого сер Джозефа! — Майор вдарив ся при тім срібною головкою палицї по великім пальци, котрий мав представляти панну Снеклєс. — Она віддала ся за Крафорда з синьої лїнії з Уоррікшір; то він — при тім виставив він свій грубий показуючий палець. — А то єго троє дїтий: Джеміна, Гарольд і Джон. — Підняли ся знов три пальцї. — Джеміна Крафорд дорастає, а з нею втікає Черлї Клюттербук. Мій другий великий палець нехай означає того чорта Черлї, а мої пальцї....

— Чорт Вас бери з Вашими пальцями! — відозвав ся Джірдльстон з пересердя. — То дуже інтересна история, майоре, але може би то було яснїйше, як би Ви все списали.

— Та я так і зроблю. Спишу все на великім аркуши паперу і пішлю Вам до вашої контори; правда, при Фрічерч-Стріт? Буде досить лиш заадресувати: „Джірдльстон Льондон." Я розмавляв недавно тому о Вас з Мусґреве-Муром від стрільцїв, а той знав зараз, хто Ви. — Джірдльстон? каже. — Той сам — кажу. — Я би уважав собі за честь познакомити ся з ним — каже він. — Та й будете могли — кажу. А у него то найлїпша кров на цїле ґрафство Уотерфорд.

— Мабуть більше крови, як гроший — сказав на то молодий мужчина, підкручуючи собі чорний вус.

— Вам таки добре удало ся — сказав майор, і став знову розповідати довгу історию, аж наконець звернув на то, що один із єго знакомих, Джоррокс, запросив єго до гри в біляр, а він забув гроші дома і не може грати. — Товія Клюттербук може й бідний, але честний, і платить свої довги на мінуту точно. Нї, мій пане, нема нїкого, хто би хоч одним словом міг відозвати ся против Товії, хиба що то був би якийсь несповна розуму. — А відтак переходячи до практичного, сказав майор: Як би Ви могли вигодити менї дрібничкою до завтра, то я би охотно заграв з Джеррокcом. Не богато таких людий, котрих би я просив о таку хвилеву вигоду, а навіть і Вас не просив би я о довшу поміч, як хиба лиш на хвильку.

— А хоч би Ви й своїм горлом ручили — сказав на то Джірдльстон, споглядаючи в землю, — то не вдієте нїчого, бо я з засади не позичаю гроший нїкому анї на короткий, анї на довший час.

— Ви не хочете вигодити менї такою дрібничкою?

— А вжеж що нї — сказав молодий мужчина рішучо.

Майор лиш почервонїв ся, а єго очи споглядали гнївливо зпід кріслатих бров на свого товариша. Але він придушив гнїв в собі і лиш зареготав ся на цїле горло. — Ви, молоді купцї маєте вже бідного Товію за нїзащо. От, видите пане, як то можна легко із за нужденних пару крейцарів в біду влїзти. Томі Ґіткот буде сьміяти ся, коли довідає ся. Ви знаєте того Томі з 81 полку? Він дав був менї добру раду: „Заший собі в кожду камизельку, яку маєш, банкнот на пятьдесять фунтів, а тогди не влїзеш в біду". — Я таки й зараз так зробив. А то, бачите, якийсь чорт наслав менї такого слугу, що украв менї камизельку і продав єї за шість шілїнґів. Чи не хочете Ви вже іти?

— Мушу вертати до міста. Старий виходить о четвертій годинї. Бувайте здорові. Чи побачимо ся сегодня вечером?

— При картах, як звичайно — відповів майор, і оба знакомі розійшли ся.

[1]) Клюб дрантя і зволочи.

Новинки.

Львів дня 2 лютого 1901.

— **О. Антонія Глодзиньского,** професора господарства в тернопільскій учительскій семинариї, прощали онюгди учителї тої семинариї пиром в готели Подільскім. О. Глодзиньский, знаний з фахових праць — з писань в рускій мові (в видавництвах „Просьвіти", в „Дїлї", в „Учителю" і т. д.) і в польскій, та і інструкцийних викладів господарства для учителїв в ріжних сторонах краю, переносить ся з Тернополя до Львова до краєвої ради шкільної на референта в справах огородництва і пчільництва.

— **Знахор перед судом.** В Новім Санчи ставав перед судом дня 30 сїчня с. р. знахор і чарівник Петро Хованьский з Устя руского, обжалований о обманьство. Річ була така: Бернард і Анна Лихоні з Городка коло Грибова віддали були доньку Юстину за якогось Олексевича. Але Юстина занедужала на якийсь розстрій нервовий і покинула чоловіка а вернула до родичів, котрі опісля замість пошукати поради у лїкаря, возили еї по всїляких знахорах аж на Угорщину. Остаточно знайшов ся такий знахор в особі Хованьского. Той обіцяв, що вилїчить молодицю і она верне до чоловіка. На то конто казав собі дати раз 50 корон, відтак 5 К. на порошки, то знов корону на бідних, 6 ліктів полотна, котрі мав спалити, хустку і т. п. Остаточно дістав ще 20 корон і взяв ся лїчити дівчину. Коли же его ліки: як вода, морушки, шептаня і т. и не помагали, а Хованьский опісля навіть вже не показував ся, Лихоні набрали переконаня, що Хованьский то якийсь мантїй і дали знати до жандармерії, котра его арештувала. Показало ся, що Хованьский ще й в инший спосіб туманив людий; брав н. пр. гроші і годинники на доставу таких кіс, котрі не треба буде клепати. Мантїя засуджено на рік вязниці з постом що тиждня і заплату відшкодованя.

— **Невинно повішений.** Населене цїлої Манітоби а навіть цїлої Канади було лихе і обурене на Галичан, коли то в 1899 р. зістала обрабована і вимордована цїла родина руского поселенця в Stuartburt, Man. Підозріних о сей злочин двох Русинів зараз таки того року засуджено на смерть і 27 мая повішено в Вінніпегу. Тепер доперва (як пише амер. „Свобода") по двох лїтах, переконують ся, що один з них, молодий, 25-лїтний чоловік, був невинно повішений, бо не брав уділу в тім злочинї.

— **Лихвар над лихварами.** Сими днями помер в Льондонї славний лихвар Люіс, котрий розпочав від маленького, від того, що продавав офіцирам в Деблїнї дрібні золоті річи, а коли заощадив собі трохи гроший, приїхав до Льондону, взяв ся до лихви, і давав студентам на векслї гроші, кажучи платити собі від них по 60 процент. Коли на студентах і тим подібних людех доробив ся великих гроший, взяв ся ще до більших інтересів, та позичав марнотратній шляхтї грубі суми. Але найбільше вславив ся він тим, що одного разу взяв на застав „мясо" молодого легкодуха льорда Айлесбури. Льорд прийшов до лихваря і заставив у него сам себе, а радше своє мясо, котре важило два сотнарі, за 24 тисячів фунтів штерлїнґів. Хитрий лихвар виплатив льордови жадану суму, але заставлене „людске мясо" взяв під ключ і держав доти, доки аж мати льорда не викупила застав за 300 тисячів фунтів штерлїнґів.

— **Помер** о. Йоан Гумецкий, сьвященик-ювілат перемискої епархії, вислужений декан коросняньский, парох в Річици, дек. угнівского, дня 28 с. м. в 87-ім роцї житя, а 61-ім сьвященьства.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Робота на місяць лютий. Сонце іде вже щораз висше, а весна за плечима. Для господаря найвисша пора приготовити ся як слїд до весняних робіт, і до того, щоби щасливо та без великих страт перебути передновок. Отже тепер треба кінчити молотьбу і лагодити насїнє на ярі засіви. При тім треба памятати на дві важні річи: 1) зерно, призначене на засів, треба дуже добре чистити, а коли би потреба, то й перебрати; — 2) не лишати на засів утлїйше зерно, а красше везти на продаж, в тій надії, що більше на нїм заробить ся. На насїнє треба завсїгди вибирати як найкрасше, найповнїйше і найдоріднїйше зерно. Тепер треба також заглянути до пивниць і кіпців з бараболями, та переконати ся, чи они не змерзли або не зігнили. Кіпцї треба тепер в красні дни провітрювати в той спосіб, що в горі на кіпци робить ся отвір, котрий однакож на ніч треба закривати. Також можна вже вибирати бараболї до саджения і брати до того середно великі; дуже великі не добрі, бо мають за мало очок, а малі також не добрі, бо ростини з них будуть утлі. Приладити до роботи вози, плуги, борони і ручні знаряди, постарати ся о рискалї, лопати, тички, коли і пруте до городженя плотів. На обійстє привести кілька тачок камїня або ріни, та позарівнувати всї ями, щоби був добрий заїзд. Тепер також найлїпша пора до гублення мишей, але до того повинні брати ся спільно всї господарі. Миши найлїпше троїти затроєним вівсом. На полях треба уважати, чи не роблять ся де калабанї, і завчасу спускати воду, щоби поле борше підсихало і огрівало ся. В садї треба старі дерева обчистити з моху і обрістниць, повідтинати сихе галузє і пагони. Рани на деревах треба позалїплювати. Коли дерева не були в осени погноєні, то треба їх тепер погноїти. Старі дерева треба поцитинати. Хто хоче садити нові деревця, то нехай вже тепер о них постарає ся. В городї під конець сего місяця треба закладати інспекти і розсадники, та старати ся о то, щоби мати як найранїшу городнину, як для власного ужитку, так ще більше на продаж. Незабувати на дріб і кури добре годувати, щоби несли ся, бо незадово прийде пора, коли їх треба буде підсипати. З пашею треба дуже осторожно обходити ся, щоби не мати клопоту на переднївку.

Переписка господарска.

А. з над Рати: 1) Чим найлучше було би відживляти хорого (Ви мали на гадцї „ослабленого") дволїтного бичка перебувшого запаленє кишок? — Иншої лїпшої паші як добре, солодке сїно, отава, пійло з пшеничного грису і макухи нема. Але ось на що треба уважати: Запаленє кишок то тяжка недуга у рогатої

Майор постояв ще якийсь час на сходах перед будинком з міною гордого аристократа, котрий нїби то придивляє ся переходячим по при него людем. Пробовав ще кілька разів розповідати ідучим попри него членам клюбу свій клопіт і згадував про Джеррока, котрий жде на него та про забуті дома гроші, а коли видів, що нїхто не хоче его розуміти, махнув палицею на їдучий попри него омнїбус, скочив до него і ще лиш оглянув ся, чи хтось не іде за ним. Виїхавши на другий конець міста, пустив ся широкою улицею, повною великих склепів по обох боках а звідси зайшов в темну вузку улицю, котру творили високі чорні доми. Ся улиця ішла рівнобіжно до тамтої і в порівнаню з нею виглядала так, як задна сторона образа до передної.

Сею улицею ішов майор гордо і великими кроками, аж станув по середині великого понурого дому, в котрого вікнах видніли ся оповістки, що тут винаймають ся „умебльовані комнати". Решітка, що відділяла сей дім від улиці, була заржавіла і поломана а цїле місце заносило згнилим воздухом. Майор пішов борзо на гору бічними сходами, котрі були вже дуже видоптані і коли отворив тяжкі двері, на котрих була прибита жовта бляшанна табличка оповіщаюча, що се заведене належить до якоїсь панї Робінс, увійшов до сїний, як той, котрий тут знає добре всї уходи. Пішов одними сходами, другими, третими, аж опинив ся на четвертім поверсї, де отворив двері і увійшов до малесенької комнатки. То була та его „мала домівка", про котру згадував нераз так зручно в клюбі, що не один міг собі погадати, що то він має десь далеко на передмістю якийсь маленький двірок. Але навіть і та скромненька комната не зовсїм належала до самого майора, бо тут коло порожного коминка сидів якийсь мужчина з червоним лицем і довгою бронзовою бородою та курив з великої порцелянової люльки на довгім цибусї. По тій вигоді, з якою він тут був розсїв ся, видко було, що він тут у себе дома а не якийсь случайний гість.

Коли тамтой другий увійшов, чоловік той щось заворкотів не виразно не виймаючи люльки із зубів, а майор відповів на той привіт кивненєм руки. Відтак здоймив свій блискучий капелюх і вложив до коробки. Так само здоймив з себе сурдут, краватку і камаші та сховав так само старанно. Відтак убрав ся в довгий червоний шляфрок наложив на голову фес і зробив по комнатї кілька кроків мазурки на знак, що він нинї в дуже добрім гуморі.

— На жаль нема богато причини до танцю, мій молодче — сказав старий вояк і сїв собі на крісло та витягнув ноги до тамтого. Бог сьвідком, що вже приходить крайна нужда. Коли не настане якась щаслива зміна, то не знаю, що з нами буде.

— Бувало нераз ще гірше — відповів бородатий голосом, по котрім було пізнати, що то якийсь Нїмець. — Прийдуть мої гроші або ти виграєш, або стане ся щось такого, що знову зробить лад у нас.

— Маймо надію — сказав на то майор. — Аж лекше чоловікови, коли скине з себе тото тїсне одїнє, а мушу его шанувати, бо мій кравець — чорти би его взяли — не хоче нїчого дати на кредит, а лупить готївкою; як би ще не то одїнє, то я би виглядав як коминяр без мітли.

Нїмець лиш кивнув головою і пустив хмару синього диму в гору. — Зиґмунт Бавмзер втїк був з Нїмеччини задля якихсь політичних справ і знайшов собі у якоїсь малої льондоньскої фірми місце кореспондента, як-раз таку роботу, що міг якось вижити з неї. Він і майор мешкали колись окремо, але що були однакової вдачи і жили однаково з дня на день, то знайшли ся разом. Коли їх відносини вигнали їх з давного помешканя, то майорови прийшло на гадку, щоби они мешкали разом, бо будуть меньші видатки і буде добрий товариш в самотних годинах. То сподобало ся і Нїмцеви, котрий подивляв товариский талант майора і его досьвід. Отже згодив ся. Коли майор мав щастє, то в маленькій комнатї на четвертім поверсї від подвіря наставали добрі часи. Коли знов Нїмцеви заблисло щастє, то і майор користав з того. В тяжких часах радили собі як могли. Майор иногди давав волю своїй буйній фантазиї і розповідав про замок Динрос в графстві Мейо, осідку родини Клютербуків. — Колись підемо туди і там будемо жити — говорив він, а Нїмець затирав собі червоні руки з таким вдоволенєм, як би то его приятель вже таки на правду відступив єму всї доходи з того замку.

— Ти ще не дістав листу? — спитав майор крутячи в пальцях папіроску. Нїмець сподївав ся чвертьрічної запомоги від своїх приятелїв дома, котрої оба дуже нетерпеливо виглядали.

Бавмзер покивав головою, що нї і спитав: А як стоять твої фінанси?

Клютербук виймив з кишенї десять соверенів [2]) і положив їх на столї. — Ти знаєш моє правило — сказав він; — я би їх під нїяким услівєм не рушив. Не можна сїдати до карт і грати о високу ставку не маючи бодай тілько в кишени, а коли одного розміняю, то й другі підуть з вітрами. Господь знає, коли би я відтак міг знову грати. А крім сих гроший не знаю, чи знайде ся й феник у мене.

— Та й у мене нема — сказав Бавмзер голосом розпуки вивертаючи свої кишенї.

— Не жури ся, старий молодче! Якось то буде. А кілько там ще в скарбонцї?

Він глянув на малу шкіряну торбинку, що висїла на гаку на стїнї. За добрих часів вкладали они там якусь малу суму, щоби було на лихий день.

[2]) Соверен = 1 фунт штерлїнґів. около 24 К.

худоби, котра по найбільшій части, іменно коли нема скорої і розумної помочи, кінчить ся смертию. А яка причина тої хороби? — перестуда, перегодоване, нечисте і стухле сіно, сіно в котрім знаходять ся якісь троячі ростини, або також і троячі ліки, коли їх дає ся в більшій мірі як потреба. Можуть бути ще й инші причини, але найчастійше бувають повисші. Отже при годованю по минувшій хоробі треба уважати щоби худобина не мерзла а від того есть тепла стайня і груба підстілка. Сіно повинно бути чисте, не стухле і солодке; треба уважати на то, щоби в нім не було якихсь галузок і троячих ростин як н. пр. всілякі роди козельця а головно козелець їдкий (Ranunculus sceleratus) званий також табачкою; тоя (Aconitum), наперстник (Digitalis), чемериця (Veratrum) і т. п. Коли не знаєте тих ростин, то по можности вибирайте з сіна все, що не подібне до трави. Сіна треба в міру давати, щоби худобина не переїла ся. Пійло робить ся в той спосіб, що до літної води домішує ся трохи пшеничного ґрису. До пійла можна ще домішати й трохи макуха, але не богато і лиш сьвіжого не зіпсованого. Пійло треба давати в якийсь час по годованю. Так само поїть ся і чистою водою, але не за студеною, такою, що стояла вже довший час в хатї; лиш робочі зьвірята поїть ся перед годованєм. — 2) Чим можна підгодувати старі корови? — Ви очевидно маєте на думці підгодоване на продаж на заріз. Старі корови вже не наберуть мяса, отже при їх підгодованю розходить ся о то, щоби були товсті. Отже сперш у годує ся добрим сіном і травою, відтак дає ся варених бараболь, січки, ґрису, шротованого зерна, молоту, коли де можна дістати з бровару, вівсяної соломи, меленого льняного насіня, макухів і тим подібні. А не треба забувати і на сіль; денно треба давати до 120 ґр. Також можна годувати сухою конюшиною, шротованою викою, бураками і т. д. Січку треба парити. Розуміє ся, що годоване мусить відповідно бути уложене і всім нараз не буде ся годувати. Щоби худобина ліпше травила, можна давати їй що дня 50 до 60 ґр. ґенцияни або ялівця. Годоване мусить відбувати ся на переміну, то одною, то другою з повисших паш, а худобину треба що дня добре чистити і вичісувати.

І. Ф. Г. в Слоб.: То дуже добре, що Ви набрали охоти до торговлї яйцями. Наші крамарі могли би преці наскорше і найліпше взяти ся до неї. Поки що не можемо Вам подати адреси такого гуртівника. У Відни есть їх кількох, а один з них то справедшний „король яєць". Він найбільшу часть торговлї яйцями захопив в свої руки і збирає їх найбільше з Угорщини. Тимчасом звернемо Вашу увагу ось на що: Як би Ви хотїли взяти ся до тої торговлї, то Вам би треба старати ся о то, щоби яйця раз-враз висилати, не лиш один раз. Торговля яйцями веде ся на величезні розміри і їх потребують у великій масї не лиш до їди, але й до всїляких фабрик. Отже розходить ся о то, щоби їх як найбільше призбирувати і висилати як найскорше, щоби були сьвіжі. В тій цїли мусїли би Ви зорґанїзувати в своїх сторонах цїлу сїть крамарів і людий, котріби скуповували яйця. Так роблять наші жиди. Відтак треба би постарати ся о відповідне місце на склад, научити ся пізнавати яйця, чи они сьвіжі чи нї і після того як і після їх барви (чи чисті чи брудні) сортувати, та відповідно пакувати, щоби не побили ся. Наконець треба би Вам й научити ся, як найліпше яйця консервувати, бо заким би призбирала ся відповідна скількість потрібна до посилки, то часть з них була би вже не сьвіжа або зіпсовала би ся. А знов при пакованю не досить уміти їх уложити, але треба й знати звичай після котрого яйця гуртом продають ся і кілько їх треба пакувати до одної скрині. Торговля яйцями оплатна, але й не така легка, як би то здавало ся. Наконець треба би з гуртівником умовити ся, бо инакше він не буде брати. На само обіцяне або на одну посилку він не може спустити ся, бо він має також свої з'обовязаня супротив других. Але вже як би Ви могли висилати яйця на торги до Станиславова, Львова, Коломиї і Черновець то було би добре; лиш треба би всюди там мати своїх людий. А до того, бачите, треба рухливости, меткости, треба поїхати на місце, вишукати собі таких людий, умовити ся з ними і пускати дїло в рух. Рівночасно можна би взяти ся і до торговлї дробом та пірєм. Адреси фірм подамо Вам в можливо найкоротшім часї на сїм місци.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Цїна збіжа у Львові 31 січня: Пшениця 7·60 до 7·80; жито 6·50 до 6·75; овес 6·30 до 6·60; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·— до 6·75; ріпак 14·— до 14·50; льнянка 10·50 до 11·—; горох до вареня 6·75 до 12·—; вика 6·50 до 7·—; бобик 5·75 до 6·—; гречка 7·— до 7·25; кукурудза нова 5·80 до 6·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 55·— до 70·—; конюшина біла 35·— до 75·—; конюшина шведска 45·— до 75·—; тимотка 19·— до 26·—.

— **Цїна телят, свиней і овець** на заріз у Відни 31 січня: На торг привезено 3730 телят; 2336 живих свиний; 2822 патрошених свиний; 464 патрошених овець, 1078 ягнят. Патрошені телята плачено 72 до 84 с., ліпші 86 с. до 1·06 К., найліпші 1.08 до 1.16 К. — Молоді свинї плачено по 54 до 70 с., патрошені свинї на мясо по 84 до 96 с.; товсті свинї по 80 до 92 с.; підсвинки по 80 до 96 с., важкі по 1.— до 1.04 К. — Патрошені вівцї по 56 до 76 с. за кільо. — Ягнята по 10 до 24 К. за пару. — Овець пригнано 2497 штук. Торг був дуже млавий цїна упала; експортові плачено по 40 до 44, ліпші по — до 46 с. за кільо.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Берлин 2 лютого. Цїсар Вільгельм именував князя Йорку адміралом маринарки.

Льондон 2 лютого. Нинї, о 3-ій по полудни задержать ся всї поїзди зелїзничі на 10 мінут. Служба стане з відкритими головами. Часописи нинї не вийдуть.

Відень 2 лютого. Кандидатом на президента палати із сторони більшости парляментарної есть посол з більшої посїлости на Мораві Петро фон дер Лїліє.

Відень 2 лютого. На вчерашнім засїданю польского Кола ухвалено, щоби ніякий член Кола не засїдав в президиї палати.

Льондон 2 лютого. Прибув сюди архикнязь Франц Фердинанд з дружиною. В имени короля повитав его на двірци кн. Християн. Архикнязь мешкає в королївскій палатї.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Менї здає ся, що не богато — сказав тамтой другий покивуючи головою.

— Але мусимо щось мати, чим би трохи розвеселити ся в такий мрачний день. Я гадаю, що нам би казати принести собі фляшку шампаньского, що?

— Нема на стілько гроший — відповів тамтой другий.

— Ну, то нехай буде звичайне червоне вино — сказав майор і зітхнув. Оно може й найлїпше в такий день. Пішлїм Зузанну по фляшку червоного!

Німець здоймив торбинку і витряс з неї гроші. Вилетїла одна монета вартости трох пенсів [3]) і один феник. — От і все — сказав він.— Навіть нема на вино.

— Але буде на пиво — крикнув майор урадований. — Дійстно, як раз пора на кварту пива за чотири пенси. Менї пригадав ся старий Джільдер, коли ще був нашим комендантом в Індиї; він казав бувало, що чоловік, котрому в нужді забагає ся більше як пива і глиняної люльки то або осел, або дурнуватий. Він навіть на пирі курив лиш з глиняної люльки. В ломах каміня дістав він хрест Вікториї, а опісля погиб в окопах.

На знак дзвінка увійшла замащена дївка в повикривлюваних черевиках, дістала від обох товаришів гроші та вернулась борзо з двома циновими повницями пива. Майор роздумував щось довгий час над своєю папіроскою, а то, о чім думав, було, видко, не конче веселе, бо лице его споважнїло а брови зсунули ся до купи. Наконець закляв і відозвав ся.

— Кленусь сьв. Юром, Бавмзере, що я того молодого хлопця, того Джірдльстона, не можу стерпіти. Мушу его конче позбути ся. То якийсь такий холодний чоловічиско, такого серця як камінь, а такий вирахований, що... дальші слова майора потонули в пиві.

— А чогож ти з ним так побратав ся?

— Ну, бачиш, признавав ся старий вояк — я гадав, що він хоче картами та иншими дурницями позбути ся своїх гроший, а о то міг остаточно постарати ся так само добре Товія Клюттербук як і хто инший. Алеж бо він до чорта й хитрий, за цїле стадо мали. Грає певно а ставить мало і не дасть ся обіграти. Аби я так не жив, як то неправда, що я стратив гроші, від коли з ним знаю ся, а до полїпшеня моєї доброї слави він певно не причинив ся.

— А щож такого з ним стало ся.

— Що з ним стало ся? Він коли такий, що можна би его полюбити, то неприродний, а коли природний, то годї, щоби его полюбити. Не скажу, щоби з мене був сьвятий. Я вже видів всїляке в моїм житю, і маю надію, що ще неодно побачу заким умру; але бувають такі річи, котрих би я не робив. Хоч я жию з гри в карти, то таки все робить ся ясно і честно. Я граю лиш в такі гри, при котрих розходить ся о обчислене і спускаю ся на то, що остаточно з моєї доброї гри щось вийде. А при грі в біляр, ну, то може я не завсїгди так добре граю, як можу, але то тактика. Того не потреба, щоби в комнатї кождий знав докладно, як грає ся. Я певно був би послїдним, котрий проповідував би моральність, але Бог сьвідком, що я не можу стерпіти того чоловіка, навіть і его хорошого, безвстидного лиця. Я більшу часть мого житя учив ся пізнавати фізіоґномії і рідко помиляю ся.

(Дальше буде.)

[3]) Три пенси — 30 сотиків.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЕРА у Львові **при ул. Краківскій ч. 9** продає вино шампаньске Иосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“ одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феніг. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

АНТІН РУЛЬФ

ПОЗОЛОТНИК

виготовлює золоченя **престолів і іконостасів по церквах**, як також відновлює старі рами і виготовлює всї в обсях золотництва входячі роботи.

Львів, ул. Личаківска ч. 10.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтогр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).